

какъ хвъркали на горѣ дѣ мачти, дъски, дървета и разни части; биждали се още и хората, които падали от горѣ на долѣ и които, споредъ думитѣ на очевидци, приличали на червейчета или на рой пчели.

Распръснхтъ билъ броненосний корветъ Люtfи-Джелилъ и грѣмливо урра екнхло по брѣговетѣ на Дунава. Главнитѣ юнаци на това радостно събитие били поручикътъ Самоило и подпоручикътъ Романовъ. По тога зло на голѣмия броненосецъ, другитѣ два потънхли въ Мачинския рѣкавъ, като оставили да се давятъ и гинхтъ турцитѣ, които станхли жертва на катастрофата. Отъ тѣзи злочести хорица — русскитѣ катери, които дошли завчасъ, могли да избавхтъ само одного; а лейтенантъ Дубасовъ снелъ вице-адмиралския флагъ, който още се развѣвалъ на третята, послѣдний оцѣлѣла, мачта.

Подиръ разбиванъето на корвета Люtfи-Джелилъ, русскитѣ моряци-солдати почехли да заграждатъ Мачинския рѣкавъ съ торпеди. На 3 май тѣзи работа била вече свършена подъ непрѣстанитѣ стрѣляния изъ турскитѣ монитори. Сега вече утихнхли турскитѣ кораби и монитори. Сегизъ-тогизъ брѣговетѣ на Дунава еквили отъ ударитѣ на русскитѣ батареи. Отъ своя страна смѣлитѣ казаци прѣминавали наврѣментъ на турския брѣгъ, палѣли тѣхнитѣ дървени материали и вхглища и обирали, щото могли, у турскитѣ стражи.

Настанхлъ и 14 май. Пакъ юнашки подвигъ на русскитѣ моряци, пакъ радостна вѣстъ за славянския свѣтъ! Погинхлъ още единъ и то най-голѣмия турски мониторъ. Но нека разскажемъ това геройско дѣло споредъ рапорта на самия капитанъ Рогуля, началникъ на руската флотилия на Долния-Дунавъ.

Прѣзъ нощта срѣщу 14 май лейтенантъ Дубасовъ взелъ воля отъ капитанъ Рогуля да иде къмъ Мачинския рѣкавъ и да узнае, гдѣ се крихтъ турскитѣ